

Kom og hjælp os!

Det var apostelen Paulus, der engang i et natligt syn så en makedonisk mand og hørte ham sige: »Kom over til Makedonien og hjælp os« (Ap. G. 16,9).

Hvem var denne makedoner? Var han en repræsentant for det makedoniske folk, eller var han blot en talsmand for nogle bestemte makedonere? Var han et udtryk for, hvad makedonerne *ønskede*, eller var han snarere et eksempel på, hvad de *behøvede* uden måske selv at vide det?

Vi kan ikke give noget sikkert svar på spørgsmålet, men vi ved, at Paulus drog til Makedonien og fik en modtagelse, der var alt andet end venlig. Makedoneren havde bønfuldt ham om at komme, men da han kom, blev han omgående arresteret, pryglet og kastet i fængsel. Trods dette afskrev apostelen ikke makedonerens kald, men fortsatte med at opsøge det fortabte og vandt mange for Kristus.

Hjælp

Der ligger en ubeskrivelig nød til grund for dette ord. Vore dage ved noget om, hvad hjælpearbejde er. Millioner af mennesker er hjælpeløse og må have omgående hjælp for blot at overleve.

Men også vi selv ved af egen erfaring, at vi behøver hjælp. Ingen af os kan klare tilværelsen ved egen hjælp. Vi fødes hjælpeløse, vi slutter jordelivet hjælpeløse. Og ind imellem fødsel og død behøver vi hjælp på det ene eller andet område hele tiden.

Hvad makedoneren mente, da han sagde: »Kom over til Makedonien og hjælp os,« ved vi ikke. Men Paulus opfattede det i dybeste mening: hjælp os ud af syndens greb.

Om makedoneren erkendte sin dybeste nød, ved vi ikke; de fleste mennesker vil nok have hjælp i deres umiddelbare nød, men de vil ikke vide af, at de behøver frelse. De kender deres nød og kender den dog ikke. De siger: »Kom og hjælp os,« men hvis nogen så kommer med evangeliet, bliver han afvist.

Julen

Da vor Herre Jesus vandrede hernede, *ynkedes han inderligt* over folkeskærene, thi de var vanrøgtede og forkomne som får, der ingen hyrde har (Matt. 9,36). Sådan var hans hjertelag, og sådan var det også, før han forlod sin himmelske herlighed og kom herved for at opsøge og frelse det fortabte.

Der lød vel ikke noget makedonisk råb op til ham: »Kom og hjælp os!« thi skab-

ningens nød var så stor, at den ikke kunne henvende sig til Gud om hjælp, thi den dyrkede afguderne. Men han fornåm i al skabningens forvildelse alligevel et nødråb, ganske som Gud hørte sit folks skrig, da de jamrede over deres trællekår i Ægypten.

Han kom sandelig for at hjælpe os. Det er hans hjælp, vi her ved juletid vil samle os om, at vi ret kan tilbede ham og prise ham derfor.

Han blev ikke budt hjerteligt velkommen, da han kom; der var ingen plads til ham i herberget. Han havde givet afkald på mere, end vi kan forestille os, for at komme – men det agtede ingen på, thi det var der ingen, der forstod. Menneskene var lige så uvidende og udeltagende som de umælende dyr, han kom til verden iblandt ude i stalden. Fra den himmelske verdens skønhed og fuldkommenhed til den snavsede stald i Betlehem, det var hans komme. Det var, som om verden sagde til ham: »Hvem har bedt dig om at komme! Du kommer kun til ulejlighed!«

Sådan behandlede verden ham, og sådan er det den dag i dag. Han, den eneste, der kan hjælpe, er til besvær og ulejlighed!

Der var ganske vist perioder, hvor skærerne samlede sig i begejstring om ham; det var, da han havde hjulpet dem i deres fysiske og timelige nød; da var der ingen ende på deres råb: »Hjælp os, hjælp os!« men da det viste sig, at han ville gå en helt anden vej, end de ønskede, for at bringe dem sin frelses-hjælp, da ville de ikke have med ham at gøre.

Menneskene behøver hjælp, men det er meget svært at hjælpe dem, thi de stritter af al magt imod at blive hjulpet, og hader ham, der kan hjælpe dem; det kostede ham alt at skænke os sin evige hjælp.

Det skal vi tænke på, at ikke vi idylliserer julen for meget. Det er en stor glædesfest for os, men glæden har sin grund i, at her trådte han ind på fornedrelsen og smertens vej for vor skyld. Her trådte han frem som smertens barn, der voksede op og blev smerternes mand, der tog vore sygdomme på sig og bar vor skyld. Han havde hørt menneskeheden uarticulerede råb: »Kom og hjælp os!« og nu kom han.

En af de første, han hjalp, var en spedalsk. Han kom til ham og beder ham om hjælp, skriver *Markus*, falder på knæ for ham og siger til ham: »Hvis du vil, kan du rense mig.« Og han ynkedes inderligt og rakte sin hånd ud og rørte ved ham og siger til ham: »Jeg vil; bliv ren!« Og straks forsvandt hans spedalskhed, og han blev rensset (kap. 1,40 flg.), Lad denne mand

være dig; vel er du ikke spedalsk i det ydre, men du er en synder; det betyder, at i dig er alt urent. Som den spedalske var udelukket fra templet i Jerusalem, har du ingen adgang til Gud, men er en forbandet. Hvordan skulle en synder, en uren, en syndebefængt kunne komme hen til Gud? Denne stakkel faldt på knæ for Jesus og sagde: »Hvis du vil, kan du rense mig«, en ydmyg bøn fra en hjælpeløs i en håbløs situation. Hans bøn rørte ved Herrens hjerte og blev straks besvaret med de vidunderlige ord: »Jeg vil; bliv ren!« Og så var hans spedalskhed i samme nu, han hørte Herrens ord, borte og borte for stedse. Han havde sandelig fået hjælp! Og vi har sandelig fået hjælp, da han rensede os fra al synd og gjorde os rene!

Det koster altid noget at hjælpe en anden; undertiden anstrengelse – det kan koste møje og nattesøvn – ham kostede det alt.

Det ser vi allerede i Betlehems stald, og det fuldbyrdes på Golgatas kors.

Hjælpens indhold

Megen moderne kristendom er blevet bløddagtig og sentimental; den fordunkler det faktum, at ethvert menneske skal træde frem for Guds domstol og modtage hans endegyldige dom, der afgør hans evige eksistens enten i fortabelsen eller i saligheden. Den fordunkler også det faktum, at Gud er hellig – så hellig, at ingen kan tåle at se ham.

Når disse kendsgerninger fordunkles, da forstår mennesket ikke sit egentlige og dybeste behov: at kunne se dommen i møde uden frygt, at blive forliget med Gud; når det råber til Gud om hjælp, er det derfor om hjælp på et andet plan, f. eks. hjælp til et mere meningsfyldt liv, eller hjælp til at »fungere« bedre, eller hjælp til at føle sig mere lykkelig, mere glad og harmonisk, o.s.v., o.s.v.

Da Jesus steg herved, var det imidlertid for at løse det uløselige problem: hvorledes skyldbetyngede mennesker skal kunne træde frem for Gud den Almægtige og ikke blive dømt til evig tænderskæren og fortvivlelse i fortabelsen. Ingen forstod, da han kom, at det var derfor, han var kommet. Helt alene, misforstået af alle, tog han opgaven på sig og gav den ikke fra sig, før den var løst. Han ville jo hjælpe *til bunds*, hjælpe, så en synder, enhver synder, d.v.s. du og jeg, kan se dommen i møde uden frygt, fordi der nu intet er at frygte. Opgaven bestod i at tage skylden bort fra os og at gøre os retfærdige – retfærdige *for Gud!* Han løste sin opgave på

vidunderlig viis, idet han, der ikke kendte til synd og skyld, tog vor synd og skyld på sig og gik ind under den dom og straf, der ellers ventede enhver af os – således fjernede han al vor brøde og alle dens konsekvenser fra os. Men dermed er vi ikke retfærdiggjorte for Gud. Det skete, da Gud opvakte ham fra de døde, thi dermed retfærdiggjorde Gud ham overfor hele universet, satan inclusive, og anerkendte det vældige værk, han havde fuldbragt på sit kors – denne Jesus er nu vor retfærdighed – derfor er den fuldkommen!

Paulus udtrykker det således: »Vi mener nemlig, at et menneske bliver retfærdiggjort ved tro, uden lovgerninger« (Rom. 3,28).

Vi kender disse ord udenad, men lad os alligevel dvæle ved dem, thi ord, man mener at kende, kender man måske alligevel ikke, som man bør kende dem.

Hvad er det for en retfærdighed, der her er tale om? Det er den retfærdighed,

der er troens *genstand*, med andre ord Kristus Jesus, vor retfærdighed. Det er altså den retfærdighed, der kun findes hos ham, den retfærdighed, der er udenfor os eller over os, en *fremmed* retfærdighed, som *Luther* siger, eller en *passiv* retfærdighed.

Hvorfor understreger jeg det her ved juletid? Fordi julen som påsken og pinsen er budskabet om *Guds gerning* for vor skyld, den frelsergerning, som vi ikke har ydet det ringeste bidrag til, det værk, som er Herrens og hans alene. Det er vor retfærdighed. Den holder i dommen, thi den er fuldkommen, endog når Gud betragter den og kommer den ganske nær.

Den retfærdighed, hvorved vi er gjort retfærdige for Gud ved tro, er altså *ikke en følge* af troen, men troens *genstand*. Hvis den var en følge af troen, måtte jeg hele tiden se efter, hvor megen frugt den havde sat i mit liv, og da ville jeg altid være på usikker og uholdbar grund. Den

retfærdiggørende retfærdighed er ikke en åndelig kvalitet i mit liv som følge af min tro på Jesus, thi da ville den altid være såre begrænset, ufuldkommen og vakkelvorn. Den retfærdighed, hvormed jeg står retfærdiggjort for Gud, er Kristi retfærdighed, som Faderen selv anerkendte ved at opvække ham fra de døde!

Så er vi da ved Guds uendeligt rige nåde godt hjulpne, så godt hjulpne, at vi ikke behøver yderligere hjælp på dette område. Hjælpen er fuldbragt og fuldt bragt os. Af nåde er vi frelst ved tro; det skyldes ikke os selv, Guds er gaven.

Men ingen af os anede, da vi begyndte at råbe om hjælp, at så dybt var vort behov for hjælp; alligevel hørte Gud vort råb og kom til os med sin vidunderlige hjælp for tid og evighed.

Julen er ikke et idyllisk budskab, men Ordet om Ham, der kendte skabningens dybe nød og steg ned for at opsoge og frelse det fortabte.

En ond samvittighed

De største plager, et menneske kan lide under, er de indvendige, først og fremmest samvittighedskvalerne. Med tanken på en dag at skulle stå for Kristus og aflægge regnskab vil et menneske gerne flygte fra sig selv, men det lader sig ikke gøre. »Min overtrædelse står mig stadig for øje,« jamrede David, og sådan har mange det. De åbenbare synder, de spildte muligheder, hjertets halvhed og lunkenhed tynger samvittigheden, og der bliver aldrig plads for den uskrømtede, udelte glæde.

Frimodighed

I en sådan tilstand af samvittighedsnød står sjælen i fare for at kaste sin frimodighed bort.

Har den da overhovedet nogen frimodighed, den kan kaste bort? Sjælen vil selv svare nej – men er det sandt?

Det kommer an på, hvad du forstår ved frimodighed. Hvis det er en egenskab, som nogle mennesker har, andre ikke, da er det naturligvis rigtigt, at den samvittighedsplagede sjæl slet ingen frimodighed har og følgelig heller ikke nogen at kaste bort.

Men denne frimodighed, der altså er en egenskab, er ikke den, Guds ord lægger vægt på. Den er jo født af kødet og derfor kød. Den består ikke for Gud, hvor behagelig en egenskab den måske kan være for den, der nu engang har den; det er som ofte overfladiske mennesker, der – som man siger – ikke tager det så tungt.

Den frimodighed, der består for Gud,

må være af højeste karat – ja, den må være guddommelig, thi kun det guddommelige består for Guddommen. Derfor stammer den ikke fra noget menneske, end ikke det mest frimodige, men fra Gud. Og derfor kan ethvert menneske, selv det mest tungsindige, modtage den.

Hebræerbrevets forfatter beskriver den således: »Da vi nu, brødre, ved Jesu blod har frimodighed...« (kap. 10,19). Læg stille og inderligt mærke til denne formulering, og lad den synke dybt ned i din sjæl!

Det er frimodighed *ved Jesu blod* og ikke ved noget andet. Det er altså ikke frimodighed som følge af, at du har forbedret dig; det er heller ikke frimodighed, fordi nu synes du, det går bedre med dit åndelige liv; det er heller ikke en frimodighed, der bunder i dine følelser eller i noget andet i dit indre; det er altså ikke en frimodighed, du har vundet eller tilkæmpet dig, men en frimodighed, din Frelser har vundet til dig, da han bar dig og al din elendighed op på korsets træ og med sit blod købte dig til Gud.

Jo mere et menneske lærer Gud at kende, des mere umuligt forekommer det ham, at han en dag skal kunne bestå for Den Hellige. Da Herren Jesus vandrede hernede, var hans guddomsherlighed skjult for menneskene; kun et par gange lod han sine disciple få et glimt af den, og hver gang blev de forfærdede – hver gang forsvandt med andre ord deres egen frimodighed. Da Johannes så ham i hans fulde herlighed på øen Patmos, faldt han til jorden som en død.

Det er klart, at enhver form for friskyragtig frejdighed og optimistisk frimodighed forsvinder som dug for solen ved mødet med Herren i hans herligheds majestæt.

Og dog findes der en frimodighed, som består i dommen, og som ikke tilintetgøres den dag, vi skal møde Herren; det er frimodigheden ved Jesu blod, denne kostbare og ufortjente gave, som er blevet ethvert Guds barn til del, hvordan hans sjælelige, psykiske beskaffenhed så end er.

Den frimodighed er ikke en sjælelig egenskab, men et værk af Gud selv. Den er derfor fuldkommen; den kan ikke forbedres, ej heller udvikles, thi den er uden mangel. Den består i enhver situation; den er aldrig nervøs for noget uforudset, thi der findes intet, der kan knække den.

Hebræerbrevets forfatter er ikke i tvivl om, at den frimodighed har ethvert Guds barn, thi han siger jo: »Da vi nu ved Jesu blod har frimodighed...« Hvor ved han det fra? Han kender jo ikke hver eneste af dem, han skrev til, og anede ikke, hvordan de havde det rent personligt. Man behøver imidlertid ikke at kende hver enkelt kristen for at kunne udtale sig om, hvorvidt de har frimodighed ved Jesu blod, thi det er en del af det fuldbagte værk, som kommer hver eneste troende til gode som en fri gave. Derfor går han uden betænkeligheder ud fra, at vi alle ved Jesu blod har samme frimodighed. Hvor befriende!

Derfor har vi fået noget dyrebart, som vi under ingen omstændigheder må kaste

bort. Selv den mest mismodige, overfølsomme og indadvendte har ved Jesu blod frimodighed – må han/hun se til, at den ikke kastes bort!

Samvittigheden

Men samvittigheden er tyngtet og under stadig anklage, ja fordømmelse. Hvordan kan man da tale om frimodighed?

Lad os betragte vor samvittighed i Ordets lys, at ikke vi skal tænke vore egne tanker om den, thi de er forkerte, som alle vore tanker jo altid er.

Paulus øvede sig i altid at have en *god* samvittighed – eller, som han siger, en *uskadt* samvittighed over for Gud og mennesker (Ap. G. 24,16). Det bør vi alle gøre. Men hvad gjorde han, når hans samvittighed blev skadet, f.eks. fordi han gjorde det onde, som han ikke ville, og således fik en *dårlig* samvittighed?

Før jeg søger at besvare dette spørgsmål, vil jeg lige understrege, at vi hidtil har talt om en *god* eller en *dårlig* samvittighed.

Hebræerbrevets forfatter taler imidlertid om en *ond* samvittighed (kap. 10,22). Er det ikke det samme som en *dårlig* samvittighed eller en *skadet* samvittighed? Nej, det er noget værre. Det forstår vi, når vi husker, at han i kap. 3,12 har advaret dem imod et *ondt*, *vantrø* hjerte, så de falder fra den levende Gud.

Et *ondt* hjerte er altså et *vantrø* hjerte; en *ond* samvittighed er en *dårlig* samvittighed, som tilmed er *vantrø*! Synden gør samvittigheden *dårlig*; *vantrøen* gør den *ond* og hindrer den i at modtage syndernes forladelse, så den atter kan blive god.

Vi kender alle til at have en *dårlig* samvittighed – men bringer vi vor overtrædelse til Herren og bekender den for ham, så er han trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed (1. Johs. 1,9). Dermed skænker han os en *god* samvittighed, hvad enten vi straks kan føle det eller ej. Men nægter vi at tro det – og hvem kender ikke til at fortvivle over sig selv, hvem kender ikke til satans uophørlige anklager, hvem kender ikke til at føle sig *fordømt*? – da bliver vor samvittighed *ond*, og da kaster vi den frimodighed bort, som Gud har skænket os i kraft af Jesu blodige offer for vore synder.

Må det ikke ske for nogen af os!

Troens fulde vished

Da vi nu ved Jesu blod har frimodighed, og da vi har en stor ypperstepræst over Guds hus, d.v.s. over os, thi vi er hans hus, så lad os træde frem for Gud med et oprigtigt hjerte, i troens fulde vished – så

ledes skriver Hebræerbrevets forfatter – men mange sukker og siger: »Jeg kender ikke noget til troens fulde vished.«

De glemmer, at der netop står »*troens* fulde vished« og ikke »*følelsens* fulde vished«, og i deres indadvendte, forpinte sind søger de efter den vished, som findes et helt andet sted, nemlig hos ham, som er forblevet tro imod Gud og imod dem, selvom de har været utro imod ham.

Troens vished er altid en fuld vished, thi troen har ikke med andet at gøre, end hvad Herren har gjort og sagt. Den ser ikke til højre og venstre for også at få støtte i noget andet – den venter heller ikke på, hvad hjertets følelser og fornemmelser finder på at udtrykke – den kan som Abraham tro med håb imod håb og dog være fuldt forvisset om, at hvad Gud har sagt, det står fast!

Men naturligvis kæmpes der om denne dyre skat. Hvem kan dog bilde sig ind, at vor *onde* sjæleffjende vil lade os eje troens dyrebare klenodie i fred, og at han vil høre op med at angribe Guds udvalgte?

Han sætter ind på os, og hans mål er altid at indplante sin egen ondskab, altså sit oprør imod Gud, i os – kan han få os til i »*from* ærlighed og sandhedskærlighed« at give *vantrøen* ret, da triumferer han, thi da har han berøvet os alt det, der består for Gud – da har vi fået et *ondt* hjerte og en *ond* samvittighed!

Håbets bekendelse

Hebræerbrevets forfatter formaner os endvidere til urokkeligt at holde fast ved håbets bekendelse – men mange ryster på hovedet og siger: »Hvordan skulle jeg kunne det, jeg med alle mine nederlag!«

Hvis blot de hørte begrundelsen for, at vi urokkeligt kan holde fast, da ville de få hjælp; begrundelsen er nemlig denne: »*thi* trofast er han, som gav forjættelsen« – med andre ord: han, der lovede gamle Abraham og Sara et barn, skønt det så umuligt ud, var trofast og skænkede dem, hvad han havde lovet, og han er den samme imod mig – skønt det ser aldeles umuligt ud, at jeg skal arve hans herlighed, således som han har lovet mig, vil han opfylde sin forjættelse imod mig – derfor fastholder jeg med håb imod håb håbets bekendelse og lader mig ikke røkke derfra, slet ikke af mine stemninger, mine følelser og fornemmelser, mit mismod og mine svingninger – *thi* trofast er og forbliver han!

Således bevares vi igennem alle tænkelige sjælssvingninger fra at få en *ond* samvittighed og et *ondt* hjerte. Kan være, at mørke og mismod sætter an – det får dog ikke det sidste ord, *thi* trofast er han, som gav os sit løfte. Han overvældes al-

drig, og han har købt os til Gud med sit blod! Lad os derfor ære ham ved at tro ham, skulle det end være med følelse imod følelse!

Da kan vi fejre julen med megen taksigelse midt i en *ond*, d.v.s. en *vantrø* slægt!

Samvittigheden endnu engang

Evangeliet er et budskab, der henvender sig til vor samvittighed; men det er ikke et budskab, der er afhængigt af den. Hermed mener jeg, at evangeliet er sandt, hvad enten vor samvittighed føler det eller ej. Den retfærdighed, Herren så dyrt har vundet til os, er udenfor os, også udenfor vor samvittighed – ja, den er fremmed for os og vor samvittighed.

Vi må altså ikke gøre vor samvittighed til noget, der er højere og vigtigere, end hvad Gud forkynder i sit evangelium. Samvittigheden er en del af det faldne menneske og er altså hverken fuldkommen eller pålidelig.

Nu taler Hebræerbrevet om, at vi er *rensedede fra en ond samvittighed*. Gud har ved Jesu blod renset os fra vor ondskab, d.v.s. vor *synd*, som også havde vor samvittighed i sit greb. Og hvad er synden i egentligste mening? Det er *vantrøen*; alt, hvad der ikke udspringer af tro, er nemlig *synd*. Alt i vor samvittighed, der ikke udspringer af tro, er altså *synd*. Det er dette frygtelige, vi er *rensedede fra* og sat fri af ved Jesu blod. Syndens ondskab, der nægter at tage imod Guds tilgivelse og følgerlig nægter at tage imod en *god* samvittighed, er vi forløst fra. Var vi ikke det, ville vi uhjælpeligt sprælle i *vantrøens* net resten af vore dage og aldrig finde hvile for vore sjæle, hvile for vor samvittighed. Den kan ikke skaffe sig selv hvile; den kan heller ikke finde hvile gennem bod, selvransagelse, nye indvielser og fordybede syndsbekendelser; så længe den ligger i *vantrøen*, som er ondskaben, er al dens møje, alle dens kampe, forgæves og skaffer den ingen fast ro.

Der findes ikke så få oprigtige kristne, der lider svært herunder. Det er, som om de ikke rigtig har fået fast grund under fødderne. De har en følsom samvittighed, og de har gjort den til en højere instans end troens ord. Det er ikke altid, de får hjælp gennem forkyndelsen, *thi* der lyder i vore dage megen forkyndelse, der er for evangelisk tynd til at give anfægtede mennesker virkelig hjælp.

Når det imidlertid går op for den forpinte samvittighed, at dens skyld er borte, og at den med andre ord er friet for alt det, der belaster den, da viger et tryk fra sjælen, og da kan den med eet alt det, den gerne ville, men ikke kunne, så længe den

stønnede under byrden af skyld og elendighed. Her er evangeliets mægtige kraft. En sådan sjæl tænker ikke på alt det, den gerne vil gøre, thi den gør det nu, oftest uden at spekulere på, at den gør det. Her er Jesu ord praktisk virkelighed: »Om nogen tror på mig, af hans indre skal der, som Skriften har sagt, flyde strømme af levende vand.« Der findes ingen større glæde end at vide, at jeg ved Jesu blod har modtaget en god samvittighed; al min skyld, den kendte og den ukendte, er borte for stedse. Her er liv og salighed; her er kraft og lyst til det gode; her er retfærdighed, fred og glæde i den Helligånd.

Det er ofte på denne indre front, den egentlige troens kamp udkæmpes. Derfor vil jeg slutte denne artikel med nogle ord herom.

Anfægtelser

Der tales ikke ofte om anfægtelser; det er, som om det er upassende for evangeliske kristne at befatte sig hermed – og så er det dog en kendsgerning, at der er mange iblandt os, der bærer på en dyb indre nød – de er anfægtede.

Den humørfyldte, overoptimistiske forkyndelse, der er på mode, hjælper dem ikke. Den beretter om alt det mægtige, der sker, og i den er der aldeles ikke plads for noget så ussel og viderværdigt som anfægtelse.

Den formanende forkyndelse hjælper dem heller ikke, thi de har fulgt formaningerne mange gange, men det har ikke hjulpet dem; de er og forbliver tilsyneladende anfægtede.

Hvad hjælper da? Mon ikke evangeliet også skulle være hjælpen her?

Anfægtelse er ikke så meget et læremæssigt begreb; det er snarere sådan, at anfægtelserne undrager sig enhver lære. De opstår – de bider sig fast – de gror ind i sjælen – og intet, end ikke den mest bibelske lære, synes at få bugt med dem.

Nu er evangeliet noget mere end den rigtige lære, ganske som sandheden er noget mere end læren. Personen Jesus Kristus er sandheden, evangeliet.

Hvad er nu *anfægtelse*? Selve ordet anfægtelse taler om en kamp; den anfægtede er angrebet og involveret i en kamp, hvor det gælder om at vise angriberen bort. Angrebet er sat ind mod hans tro og berører hans samvittighed.

Det svage punkt, som angriberen benytter sig af, er den angrebnes elendighed, kommen-til-kort, kort sagt det, han er rede til selv at bekende som sine svage punkter. Målet med angrebet, anfægtelsen, er at føre den angrebne til mismod, derfra til fortvivelse, derfra til at kaste frimodigheden bort og opgive håbet og troen. Der ly-

der en uafbrudt kamptummel i den anfægtedes indre, en råben af mange forskellige stemmer, der alle påstår, at han lige så godt kan give op, for han er håbløs – håbløs også i Guds øjne!

Hvad gør den anfægtede? Han *beder!* Således bliver anfægtelsen ham i en vis forstand en bønnens og troens pædagog, som en har sagt. Men ofte aner den angrebne ikke, hvorledes han skal bede; han *sukker* – men Helligånden ved det, og han går i forbøn for ham med udsigelige sukke; Der udvirkes altså noget i anfægtelsens tider – men det lægger den anfægtede næsten aldrig selv mærke til. Han synes, alt er dødt, alt er gået i stå, alt ser umuligt ud.

Hvad er det, der foruroliger ham? Er det ikke Guds *krav*? De er rette og sande, men han kan jo aldrig »leve op« til dem. Han lytter til forkyndelsen om et sejrrikt liv, og det gør ham endnu mere bedrøvet, for det kender han ikke noget til, i hvert fald ikke som det skildres i forkyndelsen.

Med Guds krav kommer også tanken på *døden og dommen*; hvordan skal han kunne aflægge regnskab for sit liv og bestå i Guds lys? Det lægger sig som en tung, tung byrde over hans sjæl, og han finder ingen støtte i sin samvittighed, thi den anklager ham.

Til sidst er det, som om *Gud er imod ham*. Vil han ty til Guds nåde, da kan han ikke finde nogen; Guds barmhjertighed er helt borte, kun Guds vrede står ham for øje. Således er hele tilværelsen kulsort; han har intet og ingen at støtte sig til.

Kendte vor Herre Jesus noget til dette? Der står om ham, at han er fristet i alle ting, altså også i anfægtelserne. Da han på korset råbte: »Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!« var han i et dybere mørke, end nogen anfægtet nogen sinde har kendt til.

Han, der er prøvet, *er og bliver hos den anfægtede* – men det kan den plagede sjæl ikke fornemme. Den onde, satan og hans medarbejdere, behersker tilsyneladende hele scenen. Det gjorde de også på Jesu kors, hvor de alligevel led det afgørende nederlag.

Men når han, der er prøvet i alt, er hos den anfægtede, da bliver hans kamp dybest set *en kamp mellem Herren og satan*, en kamp, i hvilken den anfægtede er kamppladsen. Her hjælper selv den mest korrekte lære ikke synderligt, men her hjælper Hjælperen, Frelseren – han er også den eneste, der forstår den anfægtedes martrede sjæl og alt, hvad han går igennem.

Tænk, alle disse anfægtelser skal samvirke til gode for ham! Han ville helst være dem foruden, men det lader sig ikke gøre. Satan løber storm imod ham og dette

stormløb er med i Guds evige råd og må tjene hans evige vel.

Han lærer gennem alt dette, at han er et elendigt menneske, ja et fortabt menneske. Han ydmyges meget igennem alle anfægtelserne, thi de indskærper ham, at der bor intet virkelig godt i ham. Han lærer også Guds vrede at kende; den er ellers ukendt for de fleste. Men hvad gør han med al Guds vrede? Han bringer den til Gud! Den, der vil fly fra Guds vrede, må jo fly til Guds barmhjertighed. Og efterhånden, undertiden langsomt, meget langsomt, går det op for ham, at Gud, der er imod ham, er for ham for Kristi skyld. Nådens under dæmrer for hans sjæl, ikke som en selvfølgelighed, han mestrer læremæssigt, men som det mest underfulde og guddommelige af alt.

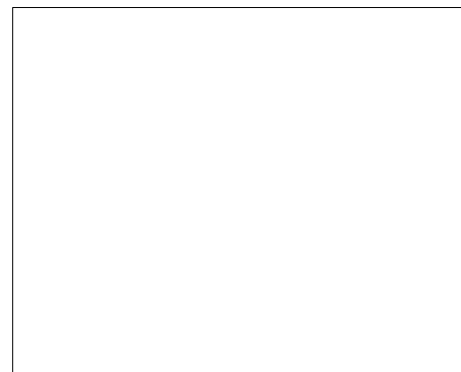
En dag hører alle anfægtelserne op. »Jeg har stridt den gode strid,« sagde Paulus. »Strid troens gode strid,« sagde han til sin unge ven, Timoteus. Hvem ved, om ikke de hårdt anfægtede står Guds hjerte nærmest? De aner lidt om, hvad Herren bar i Gudsforladthedens mørke på forbryderkorset for deres skyld!

De værdsætter hans ufattelige barmhjertighed i stille og dyb taknemmelighed, thi de finder ingen grund til den hos dem selv.

Frelsen ligger helt udenfor ethvert menneskes muligheder, så sandt synden gør den umulig. Kun den syndløse magtede at frelse syndere, og det gjorde han ved at blive gjort til synd for dem, så de i ham kan blive Guds retfærdighed. Disse ord er nemme at citere, men kun de anfægtede ved, hvor der kæmpes om at fastholde dem som guddommeligt sande og gyldige i tid og evighed – i anfægtelserne kæmpes der om troens dyre skat.

Men ingen kæmper alene. Vor Frelser forlader os aldrig i troens strid, thi da bukkede vi under. Vel føles det, som han har forladt og opgivet os, og det er prøvelsens værste smerte – men han våger nøje over vore sjæle og siger: »Jeg vil aldrig slippe dig og aldrig forlade dig!«

Han bevarer vore sjæle. Han bevarer os ikke altid fra en dårlig samvittighed, men altid fra en ond.

Et par ord til samvittigheden

Dette julenummer henvender sig først og fremmest til læsernes samvittighed; jeg ville så gerne, at alle skulle fejre jul med en oplaget samvittighed og smage den fred, der skænkes dem, der for Jesu skyld har Guds velbehag.

Lad os derfor sammen gå til den nye pagts nådestol, d.v.s. vor Herre Jesus!

Han er vor ypperstepræst, og han har bragt sig selv som offer for alt det (og mere til), der plager vor samvittighed. Nu skal der ikke bringes så meget som eet offer mere for vor synd. Du skal altså heller ikke bringe noget offer for din synd.

Så er din samvittighed frikendt – frikendt af Gud, din dommer, for Jesu skyld. Gud tillader ikke, at der rettes nogen anklage imod dig, og han vil aldrig låne øre til nogen.

Det er for stort, for overvældende – tør jeg tro så overmåde rigt et budskab?

Ja, det er guddommeligt stort og rigt, og det går over al vor forstand såvel som over al vor opfattelse af retfærdighed. Så stort og så guddommeligt er det frelserværk, vor Herre Jesus kom til jord for at fuldbyrde.

Da han blev henrettet på sit kors, blev Guds dom over al vor synd fuldbyrdet; således skete Guds vilje og ikke djævelens, ej heller menneskers. Dødsdommen blev fældet og fuldbyrdet over vor Frelser –

skjult og ufatteligt for forstanden, dyrebart for troen.

Den tro, der retfærdiggør, spørger ikke om, hvorledes den troende ser ud, men hvor han ser hen. »Se hen til mig og strål af glæde,« siger Herren, »jeres åsyn skal ikke beskæmmes« – I skal altså ikke blive til skamme over, at I fryder jer over frelsen.

Så hviler Guds velbehag over dig og din samvittighed; hans velbehag kan ingen gøre sig fortjent til, men enhver, der tror ham, ærer ham og har hans behag.

Men uden tro er det umuligt at behage ham.

Så kast da al din smerte på Herrens stærke magt, og håb, o håb, mit hjerte, vær trøstig, uforsagt!

Så er din samvittighed frikendt og fri – ikke behersket af noget andet end troen på samvittighedens Herre, dens Genløser, Forbarmer og Retfærdiggører, vor Herre Jesus Kristus.

Først med en frikendt samvittighed er et menneske i stand til alt det, han gerne vil gøre for Herren – og nu går det som en leg – han er jo blevet så let om hjertet og har lyst til alt godt.

Dog, se nu ikke efter, om du er let om hjertet, thi så ser du jo på, hvordan du ser ud! Nej, se hen til ham, der har købt dig til Gud med sit blod, da kommer du til at

stråle af glæde.

Det er godt for et menneske at være færdig med sig selv. Når satan plager samvittigheden, er det for at få mennesket til at kredse rundt om sig selv; det fører kun til fortvivlelse. Når Gud tilsiger dig dine synders forladelse, mener han det. Det er ikke en leg med ord.

Der var en krumbøjet kvinde, der i 18 år havde lidt under denne plage; ingen læge havde kunnet hjælpe hende. »Kvinde, du er løst af din plage,« sagde Herren til hende, og straks kunne hun rette sig op.

Den krumbøjede samvittighed, plaget og plaget, ingen kan hjælpe – men Herren siger: »Du er løst af din plage,« og så retter samvittigheden sig op, ånder frit.

Det var satan, der havde plaget hende, og hun var dog en Abrahams datter. Satan plager mange Abrahams børn, d.v.s. troende kristne – men Herren gør ende på hans plagerier og skænker glæde til den genoprettede samvittighed.

Evangeliet er et budskabs, der bringer glæde. Den største glæde er, at al vor skyld er borte, og at vi har fået fred med Gud. Det vandt vor Herre Jesus til os. Det kostede ham meget. Lad os ære ham ved at tro ham.

Glædelig jul!